

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 10
8 Mars.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

31 årg.
1914.

Det stora gästbudet.

Med planch.

Luk. 14: 16—24.

Rälsaren hade på en sabbat blivit bjuden till måltid hos en av de förnämligare fariséerna. Jämte honom voro inbjudna fariséens bröder och många av hans vänner och rika grannar. Hit in kom också en vattusiktig man, och Jesus skänkte denna lidande människa hans hälsa åter. Denna gärning gav Jesus anledning att börja ett härligt bordssamtal med värden och de inbjudna. Han visade dem, att det är Guds vilja, att vi skola göra gott på sabbaten. Vidare undervisade han dem om, vilka man bör bjuda till sig på gästbud, och huru man bör skicka sig, när man blir bjuden. Härom kunna vi själva läsa i den del av kapitlet, som föregår vår text.

Under det Jesus talar, synes en av gästerna bliva så hänförd, att han utropar: "Salig är den, som får bliva bordsgäst i Guds rike!" Med anledning av dessa ord börjar Jesus tala om inbjudningen till Guds rike under liknelsen om en inbjudning till det stora gästbudet.

Med denna liknelse vill han säga till mannen och alla bordsgästerna: "Se till, att du icke stöter ifrån dig denna lycka, på samma gång du prisar dess storhet." Visst vilja alla människor till sist varda bordsgäster i Guds rike, men icke alla vilja gå den väg, som leder till detta rike.

Detta hade Judafolket visat under det gamla förbundets tid. Hela denna tid hade Guds inbjudning utgått till dem, men få hade lyssnat och

tagit emot inbjudningen. Och nu hade Johannes döparen och Jesus själv kommit till detta folk med en sista inbjudning: "Kommen, ty allt är nu redo." Då hade dessa fariséer och hela deras parti börjat ursäkta sig såsom männen i liknelsen, de hade köpt jordagods, de hade köpt oxar och de hade tagit sig hustrur. Deras sinnen voro vända till det närvarande livet med dess arbeten och fröjder. De hade intet sinne för Gud och hans rike. De *ville icke*, de voro förhärdade, de hatade både Jesus och hans fader.

Och likväl hade Jesus under långa nätter av bön burit fram detta folk inför sin fader, bedit varmt för dessa förhärdade. Och några vunnos ju. Ty efter Jesu himmelfärd och efter den första pingsthögtiden gick bjudningen ut till dem genom apostlarna. Genom deras verksamhet blevo många frälsta. Församlingen i Jerusalem räknade ända till femtusen, bland vilka befunno sig många av prästerna och några av rådsherrarna. I Samarien hade ock en stor väckelse gått fram, så att det såg en tid ut som om hela Samarien blev frälst. Och bland judarna i Syriens huvudstad Antiokia fanns en stor församling av både jude- och hedning-kristna.

Men Herrens stora gästabudsbord var ännu icke fullsatt. Det vill utan bild säga, att Gud ville, att alla människor skulle varda frälsta. Förden-skull utgick en ny bjudning. Och det var just från Antiokia som Paulus och Barnabas och Markus begåvo sig ut på den första missionsresan till hedningarna. Denna resa följdes av flera andra under apostlarnas tidevarv och sedan allt fort. I början av det andra

århundradet vidtog en utomordentligt kraftig missionsverksamhet. Kristna gingo ut till norr och söder, öster och väster med inbjudningen till Guds rike, och denna verksamhet bar en sådan rik frukt, att vid slutet av tredje århundradet mer än hälften av det väldiga romarrikets invånare hade övergått till kristendomen. Då måste förföljelserna mot de kristna förbjudas.

Under de följande århundradena fortgick evangeliets utbredning över jorden, och genom Ansgarius kom det till Sveriges folk. Men det har gått långsamt att ifrån oss utrota hedendomen. Ännu i våra dagar leva i Sveriges land en hel mängd människor, som i hjärta och sinne äro hedningar. De hata både Jesus och den himmelske fadern, alldeles såsom fariséerna på Jesu tid. De leva ock i allehanda hedniska synder, såsom dryckenskap, otukt, mord, girighet och nöjeslystnad och annan råhet, såsom svordom och Guds namns missbruk. Och ändå har inbjudningen till Guds rike utgått bland vårt folk i tusen år.

Huru skall det bliva bättre? Vi veta att Jesus, vår store överstepräst, beder för oss och vårt folk. Men bättre blir det inte, förrän Sveriges söndags-skolbarn och de unga lämna sig helt åt Jesus och avsäga sig all synd och ogudaktighet för att gå på Guds vägar. Det är genom eder vårt folk skall lyftas upp ur råhet och last och bli ett Guds folk i sanning. Däröver skola Guds änglar fröjda sig, Gud skall räcka ut sin hand hägnande och bevarande över land och folk, och Jesus skall glädjas över att vi kommit med till hans stora gästabud.

J. B. Gauffin.

Doktor.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

De hade så vant sig vid spenamnet, att de alldeles inte tänkte på, att de använde det vid detta tillfälle.

Men såsom en blyxt rusade Julius fram. Klatsch! — där flög mössan av Fritz, och Kalle fick en knuff, så att han föll baklänges.

Det blev naturligtvis ett förfärligt oväsen. Även doktor Schultz och den främmande herrn hade bevittnat uppträdet, och doktorn, som trots sin ålder ännu var ganska kvick, när det gällde, grep hastigt Julius i kragen.

“Pojke, vad tänker du på? — Du är ju en riktig grobian“, sade han.

“De få inte kalla mig doktor, jag tål det intel!“ skrek Julius, som i harmen glömde sin blyghet för de båda herrarna.

“Så-å, jag trodde, att du ville bli en doktor?“

“Ja, men“ — han tystnade, allt blod tycktes hava försvunnit ur hans ansikte, och så brast han tvärt i en häftig gråt.

Den gamle doktorn hade lärt sig blicka djupt ned i människohjärtan. Han märkte också genast, att det nu inte var några tårar av trots eller högmot, som flödade ur gossens ögon, utan att det var något, som allvarligt tryckte hans sinne. Och fastän doktorn ibland kunde vara ganska barsk, så var han nu särdeles mild och vänlig. Och medan han stod där och talade deltagande ord till gossen, så sprang där upp i dennes hjärta en liten dörr, och bakom den dörren funnos allvarliga, längtansfulla tankar. Dessa blevo nu alla uppenbara för den gamle doktorn, ja, han förstod bättre än Julius själv, vad denne egentligen ville.

Därinne i stugan, där Margareta långsamt vaknat till liv, där hade också i gossens hjärta vaknat en varm, djup längtan efter att en gång kunna bli en hjälpare för människorna. Nu sade han inte längre: “Jag vill bli en herre — en dok-

tor“, nu tänkte han: “Ack, om jag en gång kunde komma därhän att få hjälpa människor, när de äro sjuka!“

Det gick dock ej riktigt bra för sig att samtala ute på gatan, och därför tog doktor Schultz gossen med sig och gick in i huset. Där i köket sutto de båda länge tillsammans, till dess Julius' fostermor kom in och blev alldeles bestört över, att doktorn satt i hennes kök.

“Men Julius, vad tänker du på?“ sade hon. “Du skulle väl gått med doktorn in i kammaren och inte stannat här i köket!“

“Låt nu Julius gå till sängs“, sade doktorn glatt, “ty nu måste han sova duktigt. Han skall nu anträda en lång väg genom livet, och för att kunna gå den, behöver han kraft.“

Med ännu ett par vänliga ord tog doktorn farväl. Julius lyssnade, till dess hans steg avlägsnade sig. Strax därefter hördes rullandet av vagnen, som också småningom dog bort. Då slog gossen jublande armarna om fostermoderns hals.

“Moster“, ropade han, “moster, han sade, att jag en gång verkligen kunde bli en doktor!“

Fostermodern ville banna honom för att han åter började med sitt dåraktiga tal, men när hon såg in i gossens ögon, ur vilka lyste emot henne en så djup längtan och en så fast vilja, då knäppte hon ofrivilligt sina händer och viskade stilla:

“Ske Guds vilje!“

Skräddarens Julius är visserligen ännu icke någon doktor, fast han fortfarande kallas så i hela byn. Men han känner sig nu icke längre så retad över spenamnet, ty han är på god väg att bli en läkare efter den gamle doktors sinne, en verklig hjälpare för sina medmänniskor. Doktor Schultz och den främman-

DET STORA GÄSTABUDET.

de herrn på gästgivargården hjälpa gossen, så att han må kunna gå den långa, svåra vägen. Doktorn brukar ibland säga med ett skälmskt leende:

“Se, det är så, att om man en gång givit någon en örfil, så är man redan en smula befryndad med denne och måste bistå honom såsom en vän.”

Från tyskan av A. G.

En härlig vinterdag.

Med fyra plancher.

Det är någonting härligt för ett barnahjärta att vakna en vintermorgon med bländande sol över sjö och fält och därtill den dagen just ha skridskolov.

Det blir naturligtvis stormande jubel i syskonskaran. Och mor och far fröjda sig också de, de unna så väl sina barn en dag ute i den rena, stärkande vinterluften.

Vid frukostbordet säger far: "I dag är ni nu alldeles fria och ha ingen läsordning att följa. Men du, Johan, som är stora gossen, ser naturligtvis till, att det blir tillbörlig omväxling i er vintersport. Naturligtvis ska ni på morgonen medan isen är fast pröva edra skridskor. Och när solen vid middagstiden gjort snön kram, tar ni väl ett krafttag med de stora snöbollarna, och när ni sedan på eftermiddagen äro litet trötta, kan ni försöka er kälke."

"Ja, vi ska ha väldigt roligt i dag", svarade Johan, och alla de andra stämde in.

Mor såg till att barnen blevo både varmt och lätt klädda, och så drogo de ut till äventyr. Det var bara en liten, liten bit ner till sjön, där isen låg alnstjock. Ingen ström fanns inunder isen, inga varkar eller någon annan fara. Det enda äventyr som de råkade ut för, var att

sätta en och annan rova. Ty de voro naturligtvis inga styva skridskogångare än. I två timmar höllo de ut, men då måste de vila och springa hem och be mor så vackert om varsin smörgås, ty de voro så rysligt hungriga.

Om en stund kom Johan in och ropade: "Nu är snön kram, nu ska vi vältra stora snöbollar: Vi ska ha en hel rad,

så att det blir en riktig skans, så att vi kan försvara oss bakom den mot alla fiender."

AFTONVARDEN.

De hade fått fram sex sådana där jättesnöbollar, då mor stod på förstugubron och ropade in sina barn till middagen. Far log emot dem och fröjdades över de vackra rosor de fått på kinderna och över deras tal om huru väldigt roligt de haft.

På eftermiddagen voro de åter ute och nu med kälken. Johan var häst och drog

sina mindre syskon, den ena efter den andra. Det var ju nästan som ett släddparti, tyckte de. Ja, härligt är det att få en sådan lovdag, då det är bländande sol över sjö och fält, och då barnen få vara ute i den friska luften från morgon till kväll.

Och vad aftonvarden smakar förtjusande efter en sådan dag, och vad där blir tack och lov i aftonbönen!

J. B. Gauffin.

Doktors häst.

Jo, herr doktor, han har blivit gammal och kan nu inte längre springa så fort som förut“, sade kusken Andrei och skakade betänksamt sitt huvud med den yviga huvudbonaden. “Han vill nog, Skakun, och det går hans ära för när, om en annan släde kör förbi honom, men krafterna räcka inte till.“

Doktor Grigoriew nickade. Han stod bredvid släden, insvept i sin mjuka, varma päls och borrhade in händerna i de långa ärmarna, ty det var bitande kallt. Såsom ett tätt moln virvlade andedräkten ut i den klara luften och satte sig såsom rimfrost i doktors långa, gråa skägg, ja, till och med i hans buskiga ögonbryn.

“Ja, ja, vi båda ha också varit kvickare på benen förr än vi äro nu“, sade han leende, vänd till den gamle kusken. “Men nu måste jag gå in här. En god halvtimme dröjer jag nog härinne, sök dig du under tiden en koleld att värma dig vid. Där borta finns det visst en sådan.“

Doktorn vände sig ännu en gång om i förstugudörren och såg efter den långsamt bortfarande släden, under det han med näsduken torkade rimfrosten ur skägget.

“Han är dock ståtlig ännu“, sade han halvhögt för sig själv. Därmed menade han hästen och icke Andrei, ehuru man nog med lika stort skäl kunnat säga det-

ta även om denne. Han såg i sin tjocka päls ut som en stor tunna med ett brett, brokigt band på mitten. Bandet var ett stickat skärp, som doktor Grigoriews lilla dotter med stor omsorg och mycket arbete förfärdigat åt den gamle trotjänaren till förra julen, och han var väldigt glad över denna gåva.

Men doktorn såg nu icke på Andrei, emedan hans tankar voro sysselsatta med Skakun, hästen. I tolv år hade han nu åkt efter honom och varit så glad åt sin vackra springare, men denna vinter ville det inte gå längre. Skakun började bli gammal. Huru mycket hastigare hade de icke under de förflutna åren tillryggalagt de vida sträckorna omkring Moskwa och därigenom vunnit mycken tid. Skulle han nu sälja Skakun? Det var dock ännu alltid ett präktigt djur, och den som icke behövde vara så rädd om tiden som doktor Grigoriew, vilkens praktik ökades år från år, den kunde ännu ståta med Skakun, om än icke benämningen “springare“ ville riktigt passa mera. — Men nu stod doktorn framför husdörren och fick ej använda sin tid till grubblerier. Han tryckte på knappen till den elektriska ringledningen och såg sig strax därpå förvånad omkring i förstugan, som han för första gången beträdde.

Här bodde sålunda den stenrike Petrow, som av hela Moskwa avundades för sina rikedomar. Utan prydnader, nästan så en-

kelt som en bondstuga tog sig det stora rummet ut med sitt stengolv och de stora bjälkarna i taket. Och ännu mera förvånad blev doktor Grigoriew, när han kom in i mottagningsrummet, dit tjänsteflickan bett honom stiga in, husbonden skulle strax komma, sade hon.

Doktorn visste icke, varför han fått den äran att bliva kallad till Petrow, och han väntade med stort intresse att få göra den i hela staden kände mannens bekantskap. Under tiden mönstrade hans blickar rummets utstyrel. Det var ett stort, lågt rum, vars tak likaledes vilade på stora, runda bjälkar, till vilka de elektriska lamporna bildade en egendomlig motsats. Utom dessa fanns där ingen väggprydnad — en helgonbild i ett hörn var den enda bild, som doktorn kunde upptäcka.

Möbleringen i övrigt visade en egendomlig blandning av modärn lyx och anspråkslösaste enkelhet. Tillika med den vackra flygeln och de dyrbara, persiska mattorna, som täckte golvet, funnos där bord och stolar, vilka tycktes ha kommit från en bondstuga.

Doktor Grigoriew påminde sig hava hört, att Petrows far varit bonde och såsom sådan flyttat in till Moskwa-guvernemet, och att det var sonen, som genom driftighet och företagsamhet blivit en bottenrik man och ägare av flera fabriker. Uppenbarligen visste han nu icke riktigt, vad han skulle göra med sina penningar, som han med sina enkla vanor icke alls behövde.

Där kom han själv. Man hörde något släpande steg, dörren öppnades, och en liten, torr gubbe med smala, något närsynta mörka ögon och ett långt skägg stod framför doktorn.

”Doktor Grigoriew, icke sant?” sade han och fattade med stor livlighet doktors hand. Mitt namn är Mikael Nikolaiewitsch Petrow. Det är mycket vänligt av er att komma så snart; vår husläkare är bortrest, och min fru har i dag haft ett svårt anfall åt hjärtat. — Men säg mig doktor, vad har ni där för en

vacker häst? — Jag är kännare, skall jag tala om.“

Hans ögon lyste vid de sista orden, och han gick fram till fönstret för att se efter doktors häst och släde.

”Ja, det har varit ett värdefullt djur“, svarade läkaren, något förvånad över den vändning samtalen tagit. ”Får jag nu kanske besöka er fru, Mikael Nikolaiewitsch, eller vill ni meddela mig något närmare om hennes tillstånd.“

Den gamle herrn nickade.

”Ja, det är väl bäst, att ni går in till henne nu, men sedan måste ni berätta mera om er springare, och jag vill se nogare på honom, om det tillåtes mig. Ni måste äta middag hos mig, herr doktor. Vid denna köld behöver ni någonting varmt. Men kom nu, min stackars hustru väntar säkert på oss.“ Därvid fattade han förtroligt doktor Grigoriews arm och drog honom med sig.

”Det är ingenting farligt“, förklarade han under vägen. ”Det är ju bara hennes nerver, som äro angripna, men min hustru är så orolig och har lätt för att tro det värsta — ni måste lugna henne, herr doktor.“

(Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 9—15 mars 1914.

- M. 9. Luk. 17: 11—19. De tio spetälske.
 T. 10. v. 11. Jesus bland de övergivna.
 O. 11. v. 12—13. Tio spetälska ropa till Jesus om hjälp.
 T. 12. v. 14. Jesus hjälper.
 F. 13. v. 15—16. Den tacksamme samariten.
 L. 14. v. 17—18. Jesu besvikenhets över de otacksamma.
 S. 15. v. 19. Ödmjukhet och tacksamhet förde samariten till frälsning.

Söndagsskoltext för den 15 mars.

3 söndagen i Fastan.

De tio spetälska.

Luk. 17: 11—19.

Minnesvers: Ps. 103: 2. Lovä Herren, min själ, och förgät icke vad gott han har gjort!